

Aktiv Pensjonstid

Nr. 2 - 2. kvartal 1999 - 10. årgang

HEDMARKSTOPPEN

Sommerens store stevne
Se side 5

Løftene kan ikke svikte

Ved Øivind Gjertsen

Hun gav meg en bibeltekst og et sitat fra en av Ellen Gould Whites bøker. Uttalelser hun og mannen hennes gleder seg over og henter fram, særlig når de ber for barna sine. For de har dette ene ønske for dem de har kjær: At barna i dette liv må holde seg nær til Herren og at de når Jesus kommer må få lov å bli med ham hjem til Guds rike. Det går et sukk, en bønn, om nettopp dette til Guds nådetrone hver dag og hjertets fred blir sterk i deres liv når de påkaller Jesu navn og samtidig hviler i hans løfter.

Bibelordet er dette: Så sier Herren: Hold opp med å gråte og la ikke øynene felle tårer mer. Du skal få lønn for ditt arbeid, sier Herren. De skal vende tilbake fra fiendens land. Det er håp for din fremtid, sier Herren. Barna skal vende tilbake til ditt land. (Jeremias 31,16,17).

Ellen White skriver: Det store gjennløsningsverk, som Kristus vil utføre før han legger sin prestelige kledning til side, er å fremstille foreldres bønner for sine barn. Jeg så en mektig

engel bli sendt ut, og tusener av barn vil huske deres tidligere oppdragelse, og vil bli brakt tilbake like før nådedøren blir lukket. (R&H, 1890)

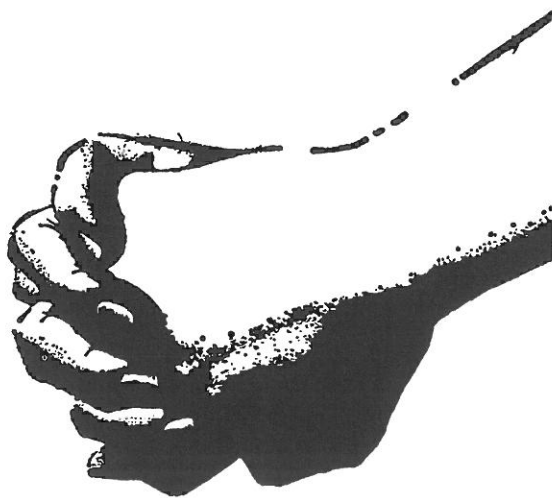
Disse inspirerte ordene inneholder løfter som ikke svikter. Det er Jesu ønske at vi og våre barn skal bli frelst. Gjennom Ånden maner Han oss til å leve vårt kristenliv så nær Ham fra dag til dag at kraften fra det høye kan gjennomstrømme oss og gjøre oss sterke i kampen mot all ondskapen omkring oss. Han kom til vår jord for å frelse. Han døde på Golgata kors for å frelse. Hans gjerning i Himmelen omfatter også vår frelse. Vår og våre barns frelse.

Kristus vil fremstille «foreldres bønner for sine barn.». Dette løftet får meg til å spørre: Har jeg som far bedt bønner for mine barn? Våre bønner har stor kraft i sin virkning sier Skriften. Men ber vi da for dem vi er glad i? Er slike bønner vår daglige-vane? Gjør vi det når vi mediterer for oss selv? Når familien møtes? Sukker vi opp til Gud der vi sitter i bilen eller

reiser på annen måte? Der vi steller i kjøkken og stue. Når vi er opptatt av vår daglige gjerning.

Når vi er fri og nyter nettopp dette. Hvordan er status når det gjelder dette viktige tema? Jeg tror det er av vesentlig betydning at vi bevisstgjøres til en forståelse av vår mulighet til forbønn og ansvaret som følger med. Jeg husker godt hvordan min gudfryktige mor ba for min søster og meg. Til tider hendte det i oppveksten at jeg «vendte det døve øre til» Jeg aner ikke hva min mor tenkte. Jeg vet bare at hun fortsatte å be for datter og sønn. Det gjorde hun når hun var alene og det gjorde hun høyt og tydelig når vi gikk til ro om kvelden. Vi kunne ikke unngå å registrere hennes ønsker. Selv om vi skulle ønsket det. I dag tenker vi med glede tilbake på vår mor. Og takker for at hun praktiserte bønnens nådegave. «Stor arv det er for mannen av godtfolk vera fødd», skriver dikteren. Det er en stor arv å ha bedende foreldre. Gir vi våre kjære denne arven?

Bønne-møtet - et møte hvor menighetens medlemmer møtes med det hovedformål å be for seg selv og andre. Hjemme i Bergen møttes vi hver onsdag kveld.. Det var gode kvelder med sang, bibellesning og bønn. De som kom gikk tilfredse hjem. De hadde fått noe og de hadde gitt mye. Til de andre som var til stede. Og til beste for dem som av ymse årsaker ikke kom. Vi ønsket å se langt flere enn de som kom og vi undret oss når de faste møtedeltagere noen ganger

uteble. Hvorfor kom ikke han? Hvorfor var hun borte? Gjennom årene ble det slik at en rekke, til dels mange trossøsken, sluttet å komme til møtene. Vi kjenner dem med navn og vi savner dem. Det begynte kanskje med at sabbatsskolen ble sløyfet. De kom heller ikke til onsdagskveldsmøtene. Men de var å finne på gudstjenesten på sabbaten, helst sånn like før møtet tok til. Noen gikk før sluttsangen. De hadde kanskje ikke lyst på mer personlig kontakt. Etter hånden ble gudstjenestebesøkene mindre hyppige. Så ble også disse en saga blott. Våre venner, barn og unge, kom ikke lenger til menighetens møter.

Fremdeles er det ofte slik at mennesker som en gang var aktive i menigheten, men som nå er borte, forsvarer «sannheten» når den møter angrep. I dypet av hjertet føler de seg egentlig

som adventister. I det daglige forneker de det eller fortrenger den arv de fikk med seg fra menighet og hjem. Mange av menighetens barn er i denne kategorien. En av dem som forlot menigheten sa en gang til sin far: «Pappa, jeg melder meg ut av menigheten, men jeg er fremdeles en kristen.» Hun hadde møtt uforstand, transsynthet, fariseisme og dobbeltmoral og orket ikke lenger samværet i menigheten. Mange av dem som forlot oss gjorde det av slike årsaker. Deres frafall var ikke et oppgjør med den tro vi eier, men med den atferd de troende viser. Hva gjør vi for slike mennesker? Vi som eier troen og er i menigheten? Den Herre Jesus har lovet å fremstille våre bønner for nådens trone, like før nådedøren lukkes. Bærer du og jeg fram slike bønner?

Løftene kan ikke svikte, synger vi i en deilig sang. Nei, de står evig fast, fortsetter vi. Og her er det ikke våre løfter vi synger om. Det er Guds løfter. Vi lever i en verden av brutte løfter. Vi er omgitt av troløse mennesker. Noen ganger kommer vi selv til kort. De løfter vi gav ble ikke holdt. La oss betrakte Guds løfter. Du finner dem i Den hellige skrift. Ellen White har på sin uforlignende måte beskrevet dem. La oss ta Guds løfter på alvor. Vi får oppleve at løftene holder. Ved Hans nåde kan vi bli slike som trofaste vandrere på Hans vegger, også i forbønnens kamp for våre kjære og andre som Ånden minner oss om.

Fritz Martinsen

døde 21. januar 1999. Han ble født i Halden 15. Mai 1925. Fritz var mangeårig misjonær i Afrika og gjorde også tjeneste som predikant her i Norge. Ved sin død var han sammen med hustruen Martha bosatt i California U.S. Vi lyser fred over Fritz Martinsens minne og ber om at Gud vil trøste Martha og familien.

(Fyldigere omtale i juninummeret av Adventnytt.)

«Var det umagen værd?»

Vi anbefaler boka: Var det umagen værd? som nettopp er utgitt på Dansk Bokforlag. Misjonsarbeiderne Hans Jørgen og Børge Schantz står som redaktører. Boka gir et verdifullt bidrag til adventistisk misjonshistorie. Den er på 304 sider, har 16 sider med bilder og koster om lag 200 kroner. (Du finner en fyldigere omtale i juninummeret av Adventnytt.)

SENIORTREFFET Sommeren 1999

Sted: Hedmarkstoppen v/Hamar

Tid: Fredag 30.juli - mandag 2.august.

Vi minner om Seniortreffet, som i år arrangeres på Hedemarkstoppen. Alle over 60 er selvsikrevne. Yngre interesserte er selvsagt også velkomne, men for dem over 60 er dette treffet et "must".

Ta kontakt med en av følgende for påmelding innen **10. juli**:

Johan Elisenberg 22 61 73 19

Paul Frivold 32 15 74 89

Åge Nordvåg 62 52 55 96

Johan Elisenberg

Det er godt å smiåe litt

Ruth Lindflaten sender oss nedenstående historie fra Porsgrunn.

På et møte hvor det var anledning til å stille spørsmål og pastor Elias Bjånes svarte på spørsmålene fikk han følgende. «Er det synd å ta permanent» Da løftet Bjånes hånden og la den på hodet sitt., som var nokså bart for hår og sa: «For meg ville det være synd.»

Vi vil gjerne samle på gode historierfr "gamle dager" fra våre tidligere medarbeidere. Har du noen, så send dem til redaktøren

22

INTELLIGENTE MÅTER Å BAKSNAKKE PÅ

- 1** Jeg sier ikke dette for å skade ham, men...
- 2** Vi må be for henne. Vet du at...
- 3** Du er til å stole på, så du kan vite at...
- 4** Jeg vet at jeg ikke burde si dette, men du får sikkert vite det snart likevel...
- 5** Nå er ikke jeg den som liker å si noe ufordelaktig om noen, men han...
- 6** Jeg har ikke sagt det til ham ennå, men jeg kommer til å gjøre det.
- 7** Det er sikkert bare meg det er noe galt med, men jeg må si at han...
- 8** Er det noen som har sagt det til ham, eller...
- 9** Som kristen kan jeg ikke la være å fortelle at han...
- 10** Jeg vet ikke om det er riktig av meg å fortelle deg dette, men hun...
- 11** Han er en flott fyr, men det er så leit at han...
- 12** Jeg synes det er viktig for henne at noen flere enn jeg vet at hun...
- 13** Du er den eneste jeg kan fortelle det til. Han...
- 14** Jeg unner henne alt mulig godt - det vet du jo - men jeg synes at hun...
- 15** Når du vet så mye, kan du like gjerne få vite at han...
- 16** Hva synes du egentlig om henne?
- 17** Jeg håper du skjønner at jeg forteller deg dette for å hjelpe henne?
- 18** Du har sikkert allerede hørt det, men han...
- 19** Jeg misliker å snakke om noen som ikke er tilstede, men...
- 20** Joda, hun er grei nok, hun sikkert...
- 21** Noen må si til ham at det ikke går an å...
- 22** Jeg synes det er så forferdelig at folk går rundt og sier at han...

Vi vet det er galt å baksnakke. Derfor har vi lært oss hvordan vi kan gjøre det uten at det fremstår som så galt. Dersom vi innleder baksnakksamtalen lurt nok, kan det til og med virke som om vi viser omsorg. Nedenfor får du en liste over vel utprøvde innledninger til samtale om en som ikke er tilstede.

Foto: Gunnar Svendsen

Trønderfjes med "Sølvkronen Nå venter de på Gullkronen

Her er vi, Adventkirkens TOPP-60 i Trondheim. Alle medlemmer er dessverre ikke med på bildet. I alt er vi mer enn 25 brødre og søstre over 60 år i foreningen vår. Vi har det bare herlig sammen, og det er plass til flere.

Bildet er tatt på en utflukt vi hadde i september 1998. Formannen i foreningen, Rikard Spets og hans kone Anny, hadde invitert oss til Mostadmarka, som ligger ca. 30 km. fra byen. Der har de en praktfull hytte, og vi hadde det riktig festlig den dagen. Det kan man lett se på de glade ansiktene.

Vi var også på en givende tur til Meråker hos søster Kirsten siste høst. Og ikke å forglemme, Inger Kvalen inviterte oss like før jul til Sakshus Aldershjem som en forsmak på hvordan livet arter seg på et aldershjem. Hun laget mye hygge for oss.

Dessverre blir jo Sakshus nedlagt i sommer, så der har vi ingen mulighet.

Ellers er det oppe på lillesalen i kirken vår i Chirmers gt. 5 vi samles en gang i måneden. Oppe på "salen" hygger vi oss i et par timer med andakt og sang m.m. Vi elsker å synge fra Salmer og lovsanger, og synger også en herlig teamsang forfattet av Klaus Sivertsen.

Adventkirkens TOPP-60 har virkelig hatt en stor misjon siden den ble opprettet for tre år siden. Den har knyttet oss mye nærmere sammen, og vi har virkelig lært hverandre bedre å kjenne.

Det aller største er at samværet fører oss enda nærmere vår herre Jesus Kristus, og vi har lært å bli enda mere glad i det herlige adventbudskapet.

Gunnar Svendsen

Tilskuere til livet på et plejehjem

Af Grethe og Harry Wikkelsø

Vi er så heldige at bo blodt nogle få skridt fra et SDA-plejehjem med tilhørende kirke og beskyttede boliger og dertil i idylliske omgivelser. Da vi har boet her i adskillige år, kender vi noget til, hvordan livet former sig inden for murene blandt beboerne. Når, der ankommer nye, plejer vi at fortælle dem, at de har vundet det store lod i lotteriet. Det er næsten altid en stor forandring for ethvert menneske, der har boet i egen bolig, hus eller lejlighed, at flytte ind på et plejehjem. Når man ikke kan klare hverdagen mere, er det en nødvendig foranstaltning.

Vi bør være glade og taknemlige for, at vi i Danmark har to SDA-plejehjem. Vi skal påskønne fremsynede ledere, der i 1973/74 byggede Solbakken i Randers, og i 1975/76 Søndervang i Fakse. Begge blev bygget i et moderne plan uden besværlige trapper. I denne forbindelse tænker vi særlig på Søndervang i Fakse, der er omgivet af et smukt haveanlæg og ligger i rolige omgivelser. Der er rig anledning til med eller uden stok og rolator at foretage kortere eller længere spadsereture.

Kirken

Skal man i kirke, behøver man ikke at gå uden for men blot følge den røde gang, der leder ind til et smukt og hyggeligt Guds hus. Det rummer 130 perso-

ner og er næsten altid på sabbaterne fyldt op med et lydhørt publikum. Mens vi er ved kirken, er der innstalleret muligheder for opptagelse af radio og farvefjernsyn, så alt, hvad der foregår, bliver transmitteret. Det betyder, at sådanne, der af en eller anden grund måtte blive på deres stue eller sidde i dagligstuen, kan følge med i og høre på hvad der sker i kirken.

Dagligstuen

Dagligstuen er blevet udbygget, så den kan rumme de mange gæster, der kommer til "på-rørendedag" og til andre større arrangementer. I dette smukke lokale afholdes ligeledes andagterne. Der er også oplæsninger, og det for tiden fra værket: Bibelens Skatkammer.

De private hjem

Hver beboer har sitt hjem med egne møbler, toilet og bade faciliteter. Fra hver bolig er der udgang til en afskærmet terrasse med havemøbler, hvor et rigt liv udfolder sig på varme sommerdage.

Andre faciliteter

Aflægger vi et besøg i ergoterapien er mange beboere beskæftigede, ledet af en søt ergoterapeut. Hun fører også an i enkel gymnastik, læser op og serverer drikke. Alle er velkomne. Ved siden af hende har frisøren og fodterapeuten til

huse. En stor privat klinik for fysioterapi har lejet sig ind på institusjonen. Der er rige muligheder for hurtig behandling.

Sommeren

Den lyse årstid er speciel dejlig med udelivet på grønne plæner, i hyggekrege med magelige havemøbler træer og blomster. Det sjer ofte med besøg af både harer og fasaner. Søndervangbussen, der også har en lift, kører ud i det grønne og til København for at besøge den store bys seværdigheder. Alle glæder sig til denne årlige store sommertur i en rummelig bus. Sidste sommer, 1998, gik turen over den nye Storebæltsbro til Egeskov slot på Fyn, hvor en dejlig middag blev indtaget.

Livsstilen

Det unikke ved et SDA-plejehjem er livsstilen. De kristne normer er i højsædet. Der er ingen tobaksrøg, spiritus, dårlig tale eller underlødige underholdninger. Det er troefæller, som har mange interesser fælles. Der er et ønske om at hjælpe, opmuntre og besøge hinanden. Liheledes er samværet med beboerne af de nærliggende tyve beskyttede boliger, der hører til plejecenteret meget værdsat. Mange kender hinanden fra gamle dage og kan opfriske fælles minder.

Nogle udtalelser

Vi har opsøgt nogle beboere for at få nogle udtalelser om livet på et plejehjem. De er både negative og positive. De nævnte blandt forskellige ting, at de havde selv valgt det, da det ikke mere gik derhjemme. Der blev fremhævet det venlige personalet, kom man til at spørge to gange om det samme, var svaret venligt hver gang. Den gode vegetariske kost, den fine personlige og almene hygiejne blev fremhævet. En bemærkede, at det var oplivende med de mange fris-

Grethe og Harry Wikkelsø

ke blomster og hyggetysene. En anden, at der ikke var mange plejehjem, der var så lig det hjem, som man kom fra, som dette. Andre fremhævede forstanderparret, der altid var rede til at lytte og hjælpe. En beklagede sig over, at hun ikke kunde finde noget at klage over eller kritisere. Hun havde forsøgt på det flere gange men måtte opgive.

Stram visitasjon

Desverre er visitationen hos de offentlige myndigheder af økonomiske grunde så stram, at helbredstilstanden i mange tilfælde er så ringe hos beboerne, at de ikke fuldt ud kan nyde goder, som plejehjemmet yder. Men det gør de pårørende i høj grad. Det er også indlysende, at der hvert år efter et kortere eller længere ophold må adskillige lægges til hvile, men det sker i håbet om et herligt gensyn.

Vi vil her fra Søndervang i Fakse sende en hjertelig hilsen til vore medpensionister i Norge, på Færøerne og i Danmark og ønske alt godt for alle

Åpenhet om PROSTATAKREFT

Helsesidene i bladet Vi over seksti inneholdt i aprilnummeret en interessant artikkel om prostatakreft. Artikkelen presenterte Bergens-adventisten Bjarne Tungodden og hans arbeid for kreftarammede i Bergen. Tungodden (70) ble for fem år siden rammet av prostatakreft. Denne tøffe opplevelsen førte til at han tok initiativet til Foreningen for prostataarammede i Hordaland. Arbeidet har hatt mange positive ringvirkninger og hjulpet mange til økt forståelse av sykdommen og kontakt med andre syke. «Det hjelper å snakke», sier Bjarne Tungodden. Mange har erfart nettopp dette.

Som den ivrige adventist Bjarne Tungodden er, har han sørget for å knytte bånd mellom foreningen og menigheten i Bergen. Vår forening for eldre i Bergen menighet, som også ledes av den samme Bjarne Tungodden, har stadig en stor gruppe ikke-adventister fra Foreningen for prostataarammede på sine møter. Dette er meget verdifulle kontakter og vi oppfordrer andre adventister til å gjøre det samme i sitt nærmiljø. Hvordan er din livssituasjon? Har du mulighet for å etablere en gruppe av mennesker med samme interesser eller behov som deg? Mulighetene er legio for den som har et åpent sinn.

Vår eldreforening i Bergen er stor. Om lag 40 -50 mennesker møter fram til samlingene. Av disse er mange ikke-

adventister. Vi håper selvsagt at mange skal bestemme seg for å bli med i menigheten. Gjennom årene har Bjarne Tungodden vært en engasjert pådriver for eldrearbeidet i Bergen menighet. Interessante samlinger i menighetslokale med mye fint program, sight-seeing til bedrifter og naturperler, hyggelig bevertning, markering av fødselsdager til medlemmene og mange andre aktiviteter blir organisert. Aktiv Pensjonstid registrerer dette og gratulerer. Fortsett dette gode arbeidet Bjarne og gi ikke opp.

Vi vet at det finnes eldrelag/foreninger i en rekke av menighetene våre. Ta kontakt med oss, slik at vi får vite hva dere gjør til felles glede og beste. Dere er alle en meget viktig ressurs for menigheten. Det er viktig for Adventistsamfunnet å satse på de unge i menigheten. Ungdom er framtid og må vinnes og støttes. Forståelse for eldre mennesker (som fremdeles er mennesker) og respekt for dem som har gått foran er et av kjennetegnene på et kultursamfunn. Moderne tid synes ofte å kaste vrak på dette kulturgodet. Det er synd og egentlig tragisk for de eldre representerer en veldig ressurs for det norske folk, for ikke å snakke om adventfolket i Norge. Dagens eldregenerasjon i menighetene våre har større betydning enn mange er villig å erkjenne og ta hensyn til.

Øyvind Gjertsen

Beskutt av torpedoer

Av Randi Frivold

Høsten 1944 var det fremdeles krig i Norge. Vi befant oss ombord på hurtigruten "Lofoten" på vei sørover etter to års arbeid på Vestvågøy i Lofoten. Det var min mann Paul, vår datter Marit ca. 6 uker gammel, Gunvor Mikkelsen Tollevik og jeg selv som var i følget. Ombord var også Toralf Tellefsen og Alfred Fast. De hadde vært i Kautokeino og bygget hus for dr. Kristian Hogganvik som skulle være legemisjonær der oppe. Ellers var det mange passasjerer ombord, og av dem var de fleste tyske soldater.

Vi satt nede i vår lugar og koste oss da skipet plutselig rystet kraftig. Vi så på hverandre, og snart gjentok det seg enda kraftigere. Vi hørte gjennom høytaleren: "Alle mann på dekk med livbelter på." Vi fikk fart på oss og snart stod vi på dekk og så utover havet og undret hva det neste ville bli. Vi fikk vite at en engelsk destroyer hadde skutt to torpedoer mot oss uten å treffe. Det var årsaken til de kraftige rystelsene.

Hurtigruten skiftet straks kurs og gikk inn i Beiarfjorden. Der ble vi liggende natten over. Livbåter ble satt på

vannet, og mange av de norske passasjerene foretrakk å komme seg videre langs landeveien. Vi sto der tvilrådige og visste ikke hva vi skulle gjøre. Avgjørelsen måtte tas fort. Natten nærmet seg. Vi fikk ingen beskjed om hvor vidt det var langt å gå før vi kunne komme i hus - og om det var mulig å overnatte noe sted. Nei, det var så usikkert, og med et lite barn foretrakk vi å bli ombord.

Dagen etter gikk båten videre. Vi og bygningsarbeiderne hadde en velsignet andakt sammen. Så sang vi: "Jesus Frelser før min båt over bølgen kald og våt, mange farer lurer her, skjulte klipper, lumske skjær. Du i farens stund vet råd. Jesus Frelser før min båt." Jeg har sunget denne sangen mange ganger, men aldri med en slik innlevelse og bønn som den gangen. Løftet fra Guds ord: "Når du går gjennom vann, er jeg med deg." er godt å tenke på, og jo eldre jeg er blitt jo sikrere vet jeg det er sant, for har vi Jesus med oss kan vi være trygge. Som det er sagt: "Skal båten min søkkja må han fylja med, men aldri skal Jesus og eg søkkja ned." Takk og lov!

SKABELSESTRO

Af Hans Jørgen Schantz

For 200 år siden skete der en radikal forandring i menneskets forhold til Gud og Bibelen. Den kom efter Den franske Revolution og opfindelse af dampmaskinen.

Før den tid var Bibelen den mest læste af alle bøger, og menneskene accepterede dens svar på livets vigtige spørgsmål: Hvem er vi? Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her?

Bibelen beretninger blev gjort til myter. Mennesket blev gjort til et tilfældigt produkt fremstået af uorden i naturen. Dagsordenen bliver i dag sat af videnskaben. Lad os nu standse et øjeblik og se på tingene fra en kristen synsvinkel. Lad os komme med den påstand, at de guddommelige realiteter eksisterede før de menneskelige.

SKABELSEN

Lad os læse de højtidelige ord i indledningen til vor bibel: "I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. Jorden var dengang tomhed og øde, der var mørke over urdybet, og Guds ånd svævede over vandene. Gud sagde: Der skal være lys, og der blev lys. Og der blev lys." Første Mosebog 1, 1 -3

Der var en mand, som havde forvildet sig ind på det største fodboldstadion i verden. Det ligger i Brasiliens

hovedstad, Rio de Janeiro. Dette stadion hedder Maracana Municipal. Det har plads til 205 000 tilskuere, og det er sjældent fyldt helt op. Der var ikke en sjæl på hele området, da manden kom ind. Han sagde: "Da jeg stod og så på dette mægtige stadion, fik jeg en overvældende følelse af tomhed". Sådan må det også have været med denne klode, førend Gud indledte sin forunderlige skaberakt.

Hvordan gik det til? Salmisten beskriver det for os: "For han talte, og det skete, han befalede, og det stod der." 33,9. Verden med alle de komplekse former, der findes blev skabt i løbet af syv dage. Gud skabte en spændende verden. Han skabte lyset. Videnskaben er ved at finde frem til, at lyset også er en partikel. Gud skabte atmosfæren, som omgiver vor jord. Han skabte land, vand, jord, planter, fisk, fugle, pattedyr og mennesker. Nu var tomheden borte. Der var liv, aktivitet og tilskuere på Guds store stadion.

Det har været en fantastisk oplevelse for dem, der havde det privilegium at overvære dette. Der var nogle, som gjorde det ifølge Guds spørgsmål til patriarken Job: "Hvor var du, da jeg grundlagde jorden? ... mens alle mor-

genstjerner jublede, og gudssønner råbte af fryd?" - 38,4.7. De himmelske skabninger var begejstrede, da de så al denne skønhed. De overværede, at Gud skabte verden ud af intet.

EN SAMTALE

Gud gav Adam og Eva en speciel åbenbaring, for at de skulle få en større forståelse. Den må vi også have for at se tingene i deres rette sammenhæng. På side 43 i bogen Patriarker og Profeter findes der en interessant sætning: Adam havde hørt skabelsberetningen af Skaberen selv. -Denne undervisning kunne være givet den første sabbatseftermiddag i denne nyskabte verden. Lad os prøve at forestille os, hvad Gud kunne have sagt til det første menneskepar: "I kan tydeligt se, at jeg har skabt denne klode med en vis alder. I er begge voksne. De store dyr, der svømmer rundt i vandet er 35 meter lange og vejer 90 tons og ser ud til at være mindst 50 år gamle. Alle pattedyr går rundt i fuld størrelse. Fuglene, der flyver i luften har det på samme måde.

I ser det kuperede landskab med de skønne græsbevoksede dale. De store floder slynger sig gennem landskabet. Overfladen er dækket af et 30 meter dybt muldlag. Det ser ud til, at en nedbrydning gennem tusinder af år er foregået. Alt giver udtryk for, at jorden er mere end en uge gammel. Situationen er den, at jeg har skabt jorden med en vis alder. -Det var en vigtig åbenbaring, som vi må indføre i

vor filosofi, for at vi kan finde den rette sammenhæng og rigtige forståelse.

TEKNIKKENS VIDUNDERE

Vi kan ikke andet end have en stor respekt for videnskaben. Min nabo kan tage mere end 100 TV kanaler. Hver gang jeg sætter mig ind i min Skoda Felicia og starter, fungerer den, og den bringer mig overalt, hvor jeg ønsker det. Et teknisk vidunder. Jeg husker endnu den sommernat i 1969, hvor jeg lå på en campingplads i England og via radio fulgte med i det første menneskes entre på månen. Siden opfindelsen af dampmaskinen er der sket meget. Vi ældre, der lever i dag, har været så heldige at få det med.

FILOSOFIENS SKIFT

Siden den franske revolution er menneskets tanker og filosofi også blevet ledet ind i andre baner. En filosofi, som i dag præger alle lærestalter med henblik på alle tings opståen. Den bliver kaldt for evolutions- eller udviklingslæren.

Jeg vil dog tillade mig at komme med den påstand, at hvis en tiendedel af den tid og de midler, som er blevet brugt på forskning og propaganda for udviklingsteorien, var blevet forskningsmæssigt anvendt på videnskabelig udvikling af skabelsestroen, ville der have været en meget mere udbredt accept af denne forståelse. De største vidnesbyrd ligger efter min mening til

Hold hjernen i form

Hjernen er en muskel. Jo mere den trenes, jo bedre fungerer den.

En god hukommelse og en vel-fungerende hjerne har intet med alder å gjøre.

I det danske bladet Helse - Familiens Lægemagasin, skriver speciallæge dr. med. Henning Kirk, om alder og hukommelse. Kun i de tilfelle, hvor sykdom spiller inn, kan man snakke om at hjernen svekkes med alderen. Det gjelder for eksempel Alzheimers sykdom, en lidelse som også kan angripe yngre mennesker.

Det gjelder å stimulere hjernen daglig, blant annet ved samvær og samtale med andre mennesker, skriver Henning Kirk.

Men man kan også trene sin hjerne i enerum ved å lese, gjette kryss-

sord og ved å høre radio og se fjernsyn. Vel å merke dersom det er utsendelser som utfordrer tenkevnen.

Det er en alminnelig opfatning, at eldre mennesker er bedre til å huske opplevelser som ligger år tilbake, mens de knapt nok kan huske hva som skjedde for få timer siden.

Om det fenomen skriver Henning Kirk i Helse at det ikke er tidspunktet som er avgjørende for hvor godt man husker, men derimod viktigheten av begivenheten. En dement pleiehjemsbeboer har ikke vært ute for så mange spennende opplevelser i de siste ti år. Alt som er innlært og har gjort inntrykk før sykdommen satte inn, står derimot klart i erindringen.

fordel for en spesiell skabelse.

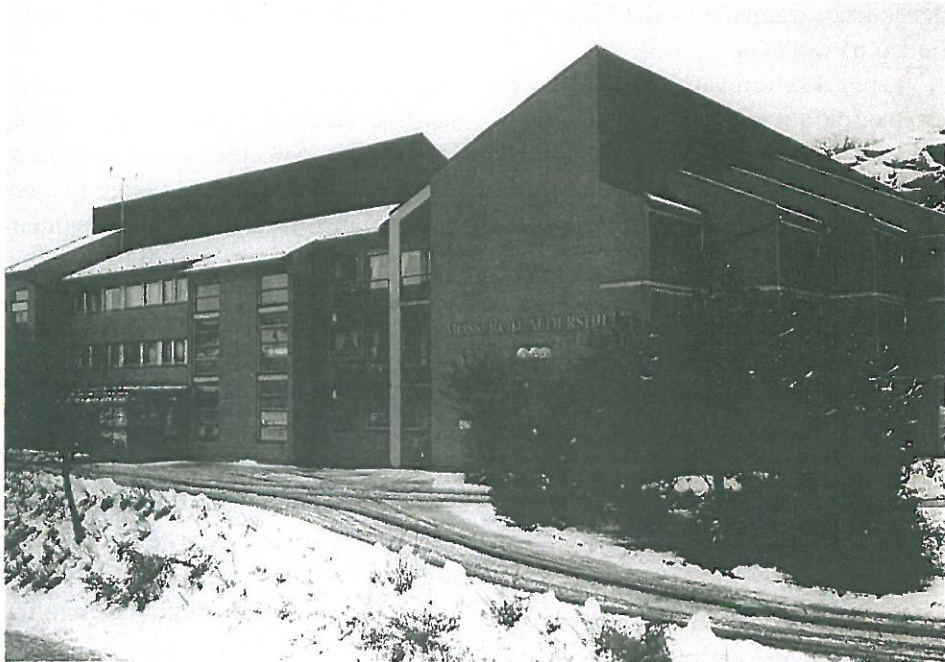
Disse teorier om alle tings opståen og fremkomst er ikke noget, som man kan ta og føle på. De kan ikke finnes i et mikroskop eller fremelskes i et laboratorium.

De har noget at gjøre med søgen, overbevisning og tro. Det gjelder ikke blot skabelsesberetningen men også beretningerne om vandfloden, jomfrufødslen, opstandelsen, himmelfarten,

genkomsten, den nye verden og det største og viktigste af alle emner retfærdiggørelse af nåde ved tro. Den enkelte søgende må have et specielt møde med Gud og en spesiell åbenbaring. Der er tro impliceret i alle tilfælde.

Lykkelig er enhver, som ejer denne tro

Fortsættes i næste nummer!

MOSSERØD ALDERS- OG SYKEHJEM

Røykfritt, vegetarisk og med lørdag som helligdag

Tekst og foto Ivar Fjeld

Bladet SYKEPLEIEN, organet for Norsk Sykepleierforbund sendte i vinter en journalist og fotograf på reportasjetur, til Mosserød Alders- og sykehjem. Følgende reportasje er resultatet av deres besøk.

- Vi har lørdag som helligdag. Her i huset finnes det ikke noe røykerom, og det blir ikke innvilget røykepauser. Vi

har som en målsetting at alle skal spise sunt, og har ansatt en kokk som er utdannet til å lage vegetarmat.

Dette forteller oversykepleier Solveig Viksand ved Mosserød Alders- og Sykehjem i Sandefjord. Hjemmet eies og drives av Syvendedags-adventistene, en frikirke som blant annet føl-

ger jødernes tradisjon med å holde hel-
ligdag på lørdager.

-Vi spør ikke om våre pensjonærer er kristne, og det er ingen plikt å delta i de kristne arrangementene. Men alle skal respektere at institusjonen er tuffet på et kristent verdisyn. Dette gjelder også de ansatte, som blir fortalt hvordan vi ønsker at denne arbeidsplassen skal fungere. Vi har også innbakt i husreglene at vi ikke skal røyke, og at vi skal spise sunt, forteller Viksand.

Tett på kommunen.

Det er cirka 5500 syvendedags-adventister i Norge. Kirken har hovedsete i USA, og kan telle ti millioner medlemmer på verdensbasis. Mosserød Alders- og Sykehjem ble etablert i 1982 for å gjøre alderdommen lettere for frikirkens eldre fra hele landet.

-Vi startet som et aldershjem, med mange friske og føre pensjonister. Men som følge av reformen med åpen aldersomsorg er vi blitt et sykehjem, der pensjonærene krever mer pleie og omsorg enn før. Tøffere økonomiske tider har også ført oss inn i et nærmere samarbeid med Sandefjord kommune, som i dag betaler for 13 sykehjemsplasser hos oss. Driften av sykehjemmet er finansiert med offentlige midler, og vi er underlagt de samme reglene som offentlig eide institusjoner. I dag er det bare cirka halvparten av beboerne som tilhører kirkesamfunnet. Det samme forholdstallet gjel-

der også for de ansatte, forteller oversykepleier Viksand.

Det piper ustanselig i den avanserte, bærbare telefonen hennes den tiden Tidsskriftet Sykepleien er sammen med Viksand. "Alltid tilgjengelig", er hennes innstilling. Hele institusjonen framstår for oss som effektiv og rasjonell.

Arbeidsdagen kan bli hektisk. Men fordelene med å jobbe på en privat institusjon er at man kan forandre på ting uten å gå gjennom et stort byråkrati. Har noen en god idé, kan bestyrer og økonom Terje Dahl ta en rask beslutning. Medarbeiderne får dermed stor innflytelse på sin egen arbeidsplass. Vi har for eksempel gjennomført en reform der hjelpepleierene fikk mere innflytelse og ansvar. Tre av dem er i dag sjefer på hver sin post, og har ansvaret for de daglige gjøremål. Slik fikk vi sykepleiere tid til å konsentrere oss om de sykepleierfaglige gjøremålene, som eksempelvis medisinerer og behandling av sår. Det var en motiverende reform for alle parter. Mens det gamle systemet gav noe dødtid for hjelpepleierene, er det ikke lenger noen av dem som spør om lov til å gå hjem før arbeidstidens slutt, smiler oversykepleieren.

Alle har balkong

Solveig Viksand har jobbet på Mosserød i 11 år. Hun har ansvaret for seks sykepleierstillinger, og 16 årsverk med hjelpepleiere. Pensjonærene er fordelt på 47 enkeltrom og to leilig-

heter. I tillegg har hjemmet en gjestehybel for langveisfarende besøkende. Beboerne nyter godt av dusj og toalett på alle rom, og egen balkong.

Pensjonærene har stor bevegelsesfrihet, og nøkler til rommene sine. Alle har telefon på rommet, og kan ringe familie og venner. Gjestehybelen er flittig brukt. For 140 kroner døgnet får gjesten både kost og losji, avslører Viksand.

100 år gamle Aagot Andersen er akkurat blitt rullet inn på rommet sitt etter en svipptur til Oslo med sin datter. Når datteren tar farvel i døra, strør hun om seg med lovord om forholdene på Mosserød.

Her har mor det så godt som overhode mulig. Tenk å ha egen balkong. Jeg er helt enig med vedkommende som for kort tid siden sa at Mosserød ikke er noe gamlehjem. Det er et appartementshotell.....

Det er en menneskerett å la de gamle få ha sine egne møbler på rommene, sier Ruth som serverer på kjøkkenet. Hun jobber med å få overflyttet sin egen mor fra et hjem i Haugesund.

Det er lettere sagt enn gjort. Men jeg gir meg ikke før mor er på plass her i Vestfold.

Magisk bacalao

Mosserød ligger strategisk riktig til for beboere og ansatte, like utenfor Sandefjord sentrum. De fleste rommene ligger vendt ut mot riksveien og et lokalt kjøpesenter. Om somrene sitter gjerne de eldre ute på balkongen og

Oversykepleier Solveig Viksand i prat med over 100 år gamle Aagot Andersen.

følger med i trafikkbildet, og registrerer hvem som avlegger supermarkedet et besøk.

Institusjonen har eget, velutstyrt vaskeri med tre ansatte. Kjøkkenet er kjent for å være bemannet med kreative hender. Viksand inviterer på vegetarbacalao. Kokken Roald Hofseth er ikke like umiddelbart entusiastisk ved tanken på uanmeldte middagsgjester: Hadde jeg visst dette, skulle jeg disket opp med noe skikkelig festmat, sukker han.

For noe tøv! Vi har ingen grunn til å skjennes over hverdagskosten din, repliserer Viksand. En liten time senere har vi begge satt til livs minst en porsjon for mye.....

(Forts. neste side)

HERRENS TIMEPLAN

i krigens Libanon

Ved Thoralf Fønnebø

De fredelige og behagelige forhold her hjemme i vår del av verden, er påtagelige sammenliknet med hvordan det er i mange andre deler av vår ulykkelige verden. I syttiårene, da jeg var hjemmemisjons-sekretær i Østnorsk distrikt, hadde vi stort sett den samme situasjonen i verden som idag - stadig fremgang og vekst her hjemme, og katastrofer rundt omkring. I våre menigheter hersket det optimisme. Aktiviteter av mange slag var igang, og den viktigste interesse lå stadig på misjonsarbeidet.

Blant disse andre aktiviteter var humanitært hjelpearbeid av stor betydning. Over flere år hadde det blant annet hopet seg opp mengder av godt og pent tøy. Dette ville man selvfølgelig gjerne få brakt ut til slike som var i nød. Verken unionen eller vår divisjon hadde noe prosjekt på gang nettopp da, men søsken rundt om hadde mye "på gang".

Jeg fikk oppringninger og personlige besøk på kontoret med bønn om fortgang i utsendelse av tøyet til de trengende. Anmodningene ble hyppigere og

Fortsettelse fra forrige side

Frivillige andakter

Det kristne budskapet er ikke påtrengende på Mosserød. Ledelsen har vært sparsomme med symboler og ikoner, og bare i én av korridorene finner vi et veggteppe som forkynner at Jesus lever. Hver dag klokken 10 er det andakt i dagligstuen, og om lørdagene blir gudstjeneste og bibelstudium fra adventistkirken overført på radio. Men det er verken møte- eller lytteplikt. Alt som kreves av beboere og ansatte

er at den kristne profilen respekteres.

-Men hvorfor helligdag på lørdagen?

-Vi som er syvendedags-adventister er bibeltro mot første Mosebok. Der står det at Gud under skapelsesprosessen tok hvile på lørdagen. Jesus stod opp fra de døde på en søndag, og det er bakgrunnen for at søndag er blitt hviledag i brorparten av den vestlige, kristne verden. Men i Bibelen står det at selv i himmelen skal menneskene feire sabbat, eller ta hvile på lørdag. Rent praktisk betyr det at vi for eksempel ikke går og handler i butikken om lørdagen, forklarer oversykepleier Viksand.

mer inntrengende etter hvert som tiden gikk.

Nettopp på den tiden tilspisset forholdene seg igjen i Beirut i Libanon. Nøden var stor i de mange flyktningeleirene. Den vakre byen, som engang ble regnet som Midtøstens perle, ble mer og mer ødelagt etter hvert nytt voldsutbrudd. Tusener led stor nød. Men skolen vår, Middle East College, oppe i fjellskråningen var fortsatt delvis i drift, og likeså vår store menighetsskole nede i byen. Vårt divisjonskontor, derimot, var allerede flyttet ut til Nicosia på Kypros, og der var min gamle venn Børge Schantz fra Danmark. Han var hjemmemisjonssekretær i Divisjonen. En kort telefon til ham gjorde det klart hvor alt tøyet kunne komme best til nytte. Men spørsmålet meldte seg fort: "Hvordan bringe denne store forsendelsen dit ned?"

Norske militære var allerede da stasjonert som FN-soldater i Libanon, og det gikk ofte transportfly ned materiell og fornødenheter nedover. Vi fikk fort kontakt med de rette instanser her i Oslo, og snart var et velvillig "ja" på bordet. Hele forsendelsen av tøy skulle bringes gratis til Libanon. Ved første anledning, når de hadde ledig kapasitet, ville den første last av "vårt" tøy gå. Muligens ville tøyet måtte fordeles på flere turer, men ned skulle det komme!

Alt tøyet ble så fraktet opp til Gardermoen på flere tilhengerlass fra Oslo og fra andre steder. Det ble lagret

i en hangar, men etter bare et par uker, fikk jeg beskjed om at nå var den siste forsendelsen på vei til Beirut. Lagerplassen hos den norske forlegning i Beirut var begrenset, så tøyet måtte snarest tas hånd om der nede. En ny telefon til Børge Schantz i Nicosia førte til at jeg, på privat basis, skulle møte ham på Larnaca flyplass på Kypros, og adventistsamfunnet der nede ville betale vår flyreise inn til Beirut.

Ved ankomsten til det norske FN-hovedkvarteret utenfor Beirut, møtte vi all den velvilje og hjelpsomhet som vi ønsket oss. En lastebil med unge norske soldater ble stilt til vår disposisjon. Etter bare noen timer, var alt tøyet lagret i et klasserom oppe på Middle East College. Våre dorkas-folk der gikk raskt i gang med å fordele tøy til nødlidende i menigheten og til utenforstående. Dette syntes å være Herrens time, for like etter mitt besøk, kom neste voldsbølge. Israel satte inn store militærangrep, og nye tusener kom i ytterste nød. Vi tror at den store forsendelsen fra Norge fikk bety mye for mange.

De to nettene vi var i Beirut, ga oss tydelige signaler om at byen ikke var noe ønskested. Skyting og bombe-drønn hørtes hele natten fra mange kanter. Turen ut til flyplassen den tredje dagen vil jeg aldri glemme. Børge og jeg ble plassert i hver vår bil, som ble kjørt av folk fra skolen vår (jeg vet ikke hvorfor). Vi var henvist til å passere gjennom selve sentrum, som lå

STORE ADVENTISTFAMILIER

Ved Adrian Krogstad

Pastor Adrian Krogstad, tidligere redaktør ved Norsk Bokforlag, interesserer seg for adventshistorie. I vårt land har dette ikke vært på dagsorden i vesentlig grad. Pensjonistforeningens styre vendte seg for en tid siden til styret for Den norske union og ba om at noe nå måtte gjøres. Ansatte og medlemmer i det norske adventist-samfunn befinner seg dessverre idag i et historisk vakuum. Få har særlige kunnskaper om den norske adventshistorien. Vi har heldigvis hederlige un-

tak, men må med beklagelse konstatere at alt for mange av oss er uvitende når det gjelder oppkomst og utvikling av den norske adventmenigheten. Innenfor dette feltet har vår søsterunion i Danmark vist et beundringsverdige initiativ. Ved Vejleffjord Højere Skole har Den Danske Union opprettet HASDA og har her samlet historiske aktstykker, som gir en levende introduksjon til vår oppkomst og utvikling i den danske delen av VNU. Adrian Krogstad deler med leserne av Aktiv Pensjonstid følgende:

mer eller mindre i ruiner. Det var militære sjekkpunkter flere steder på vei til flyplassen, og det var fullt kaos i trafikken. Geværpiper pekte mot oss ved hvert eneste sjekkpunkt. Da vi var nesten kommet gjennom byen, bråsnudde bilen til Børge, og vi i den andre bilen, måtte bare følge etter tilbake til skolen vår. Børges pass manglet. Han hadde lagt det igjen i en bil oppe på skolen. Dermed måtte vi oppleve marerittet med ennå en passering gjennom sentrum av ruiner og militære posteringer.

Vi var virkelig glade og takknemlige da vi igjen satt på flyet på vei utover Middelhavet til Kypros. Vårt oppdrag var fullført, og vi tror det ble til velsignelse for mange.

Vandrer vi litt rundt i vårt vidstrakte land, kan vi ikke unngå å komme i kontakt med enkelte adventister som er medlemmer av det vi vil kalle "kjernefamilier". Dvs familier som gjennom årene har satt sitt preg på vår bevegelse her i Norge.

Vi har flere slike storfamilier, men til glede for bladet skal vi idag konsentrere oss om én slik familie. Vi tar fatt i Agnes Hansen, som i en årrekke arbeidet som fysioterapeut på Skogli Helse- og Rehabiliteringssenter. Hun er medlem av en slik storfamilie. Hun er nå pensjonist. (I det etterfølgende vil Aktiv Pensjonstid bare nevnes som AP).

AP: I mange år har du stått som

medlem av vårt samfunn, og du har en stor søskenflokk som har stått som aktive medlemmer av våre menigheter. Kan du fortelle oss litt om hvordan det gikk til at din familie kom inn i vår menighet?

AGNES: Ingenting er unyttig. Selv noen tørre barnåler kan gjøre nytte for she, bare de kommer på rette plass.

AP: Dette må du forklare nærmere.

AGNES:: Det var en legmann som gav støtet til at vi fikk en menighet i Frogn. Jeg tror han het Nils Nilsen. Hvorfor han kom til gården Holanger, hvor min far var bestyrer den gangen, vet jeg ikke. Det som fanget fars oppmerksomhet, var at mannen hadde barnåler på bukseknærne. Det viste at mannen hadde ligget på sine knær og bedt før han kom til gårds. Resultatet av dette besøket var at far ble medlem av adventistmenigheten. Den gangen var Alfred Berger (senior) husmann under Holanger gård hvor far var gårdsstyrer. Alfred var vel bare passende fornøyd da far (Anton Johansen) kom ruslende med bibelen under armen, men for skams skyld ble han jo sluppet inn. Resultatet ble i alla fall et trofast, dyktig og intelligent familie-medlem som kunne lede sabbatsskolen.

AP: Hvordan utviklet dette seg videre?

AGNES: Med tiden ble det jo en menighet av to store familier fordi barna sluttet seg til etter hvert. Far var menighetssekretær og kasserer så lenge jeg kan huske.

AP: Hvordan gikk det så videre med din far?

AGNES: Far mistet stillingen sin og ble forvist til et forfallent småbruk (Askautrud) langt inne i granskogen. Det var ingen spøk å bli stående på bar bakke med 6-7 barn i de dager.

Inne i huset manglet kjøkkendøren det nederste dørspeilet til stor glede for Sigurd som var den minste. Han kunne kripe rett inn og slapp å vente til noen kom og åpnet døren for ham. Om mor var like begeistret er vel tvilsomt.

Det ble stort røre i bygda da far begynte å holde sabbaten. "Bare vent til Anton blir ordentlig sulten, da kommer han nok på bedre tanker" sa folk. Men så sulten ble far aldri og heller ikke familien.

AP: Fortsatte Nilsen med å holde møter der ute i Frogn?

AGNES: Ja, han fortsatte å holde møter til jeg begynte å gå på skolen. Vi hadde ikke skikkelige stoler da, men det ble lagt planker på kjøkkentaburetene. Der satt vi og dinglet uten ryggstø og nådde ikke ned til gulvet med bena.

AP: Var dere ikke trette da møtet var slutt?

AGNES: Når Alfred holdt møter varte nok sabbatsskole og møte i ca. 3 timer i det hele. Så det kunne være vanskelig for oss minste å sitte stille så lenge. Barnesabbatsskole var ikke oppfunnet den gangen. Men vi så likevel fram til sabbaten. Det var så hyggelig å treffe barn med samme tro.

Forts. neste side

Pensjonisttreff i Betel

Det er blitt tradisjon nå, en god tradisjon. Og når vi har sagt adjø til hverandre ved det ene treffet, gleder vi oss allerede til det neste. Men november er ikke en måned hvor vi har lyst til å reise så mye. Det er mørkt, det kan være tåket og glatt. Men tro om slike ting hindrer den gamle garde i å møtes. Den 15. november var det satt opp 187 stoler i kirkestuen i Betel, og det var ikke mange tomme plasser. Vi var litt engstelige på formiddagen for vi ventet på maten. Og det var ikke bare maten vi ventet på; men vi var bekymret for dem som var med den lille bussen fra Hønefoss. Det var vel ikke hendt noe? Jo, det var faktisk det. En trøtt drosjesjåfør hadde kjørt på "matbilen". Med et par timers forsinkelse dukket våre venner opp i en annen bil. De var litt sjokkerte, men lykkelige. Og maten var god, den. Vi var lei for at vårt diamantbrudepar Randi og Paul Frivold (se forrige nummer av AKTIV) skulle ha denne ubehagelige opplevelsen, men både de og andre i bilen klarte å smile.

Dagens program var vellykket: sang, fellessang, rapport fra hjelpearbeidet til Russland og foredrag med en representant fra Norsk Bibelselskap. Og så den gode middag, som var laget av brødre og søstre fra Hønefoss-Tyrfjord. Før vi gikk var det te og rundstykker og mye venneprat.

Takk til alle som var med til å gjøre dagen hyggelig. Det var godt å høre Birger og Helge synge. Det var spennende å høre familiene Kendel og Poulsen fortelle om sine turer til land som engang var bak jernteppet. Rapporten fra Norsk Bibelselskap var også inspirerende. Prosjektet for bibler gjelder Kina i år. En liten historie har festet seg hos meg: En misjonær hadde oppholdt seg på en øygruppe noen år og hadde greid å få oversatt de fire evangelier til det lokale språket. Da han måtte reise, sa høvdingen: "Vår venn reiser fra oss, men Matteus, Markus, Lukas og Johannes har lært språket vårt og de blir her hos oss."

En deltager

Nils Nilsen var en trofast og ivrig forkynner, men når han ble riktig ivrig, kunne ordene stokke seg litt for ham, så det ble til: Hvis Gud lever og jeg vil, blir det møte om en uke." At Herren skulle leve, det visste vi jo og Nilsens gode vilje kunne ingen tvile

på. Så vi regnet møtet som sikret. Fruktene av det arbeid som bror Nils Nilsen utførte, viste seg gjennom mange år etterpå. Familiene Johansen, Berger, Holanger med flere kom til å få stor betydning for menighetens vekst og utvikling i Norge.

10 år er gått

Søndag 25. April 1999 feiret 70 medlemmer av SDA-arbeideres Pensjonistforening sin 10 års fødselsdag med en koselig tilstelning i Ulsrud Adventkirke, Oslo. Festen ble ledet av foreningens mangeårige leder Johan Elisenberg. Han hadde god hjelp av resten av styret for foreningen. Menyen ved festmiddagen var den tradisjonsrike nøttepudding m. grønnsaker og poteter og karamellpudding til dessert. Stor bløtkake med 10 lys hørte også med. Marthe Hogganvik fra Mosserud Syke og Aldershjem var mester for den nydelige maten. Foreningens medlemmer, som alle har hatt sin yrkeskarriere innen Adventist-samfunnet, etterlyser en historikk over

adventistenes historie i Norge siden Mattesons dager. En henvendelse er allerede gjort til Den Norske Union og foreningen akter å forfølge denne viktige saken.

I juli/august arrangeres det et stort stevne for alle adventister over 60 på Hedmarkstoppen ved Hamar. Liknende stevner har i tidligere år samlet store forsamlinger. Denne gruppen av eldre representerer kanskje adventistenes økonomiske ryggrad i Norge. Trofasthet og giverglede karakteriserer dem. 1700 av dem mottar pensjonistbladet Aktiv Pensjonistid. Dette forteller oss noe om hvor stor eldregruppen er i vår union.

Aktiv Pensjonistid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schantz
Guldagervej 149, 4640 Fakse
Telefon 56 76 10 07

Kasserer i Danmark:
Lisbeth Nielsen, Allikevej 3, 2970 Hørsholm
Telefon 45 86 96 36

SDA-arbeideres pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg
Nordåssløya 29A, 1251 Oslo. Tlf.: 22 61 73 19

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordvåg
Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0824 07 60852

Paradoks

*Midt i gode venners lag
på en deilig sommerdag
kan jeg savne livets smertefulle slag.*

*Savne lidelsenes harde bud
som kan ryste sjel og brenne hud
og dra meg nærmere min Gud*

*Som et vindkast i mitt hår
stormer tanken frem, men når
kun å rispe et overflatisk sår.*

*Vil mitt tilfredse, glatte liv
fylt av egosentrisk tidsfordriv
trenge smertens skarpe, blanke kniv ?*

Reidun Norlemann Endresen